

skrænkedes i Raadigheden over deres Formue. Overfor denne fyndige og forstandige Indvending lod Justitsministeren alle sine tidligere Betænkeligheder falde.

Loven kom nu til Folketinget, hvor den mødte en svag Modstand fra en Kant, man ikke skulde have ventet, nemlig fra tvende Bondevenner, Proprietær *Hasle* og den fynske Bonde *H. M. Petersen*. Den første vilde genoptage det oprindelige Udkast, fordi der hverken i Pressen eller paa anden Maade havde vist sig nogen Trang eller Ønske om en saadan Ordning, som nu foresloges, og han fandt, at det var „en Uret, der blev begaaet mod Kvinderne, naar der gives en Lov for, at hun skal være myndig og selv bestyre sine Pengesager“. Til Støtte for sin Indvending fremførte han, at der i Norge klagedes over Loven af 1845, fordi den lod ugifte Kvinder miste deres Formue, men glemte rent, at denne Lov netop foreskriver, at de skulde have Kurator. Mærkeligt nok gik denne Svaghed i hans Bevisførelse aldeles upaataalt hen. *H. M. Petersen* stillede et Mæglingforslag, hvorefter de ugifte Kvinder fra det 22de Aar — altsaa 4 Aar senere end Mændene — skulde være myndige under Kurator, men slet ikke kunde blive fuldmyndige, fordi han fandt det tvivlsomt, om „Kvinden saa godt vil opfatte sin underordnede Stilling i Ægteskabet, naar hun først har henlevet nogle Aar som aldeles fuldmyndig“; Myndighed under Kurator lignede derimod mere hendes Stilling i Ægteskabet.

Imod dem optraadte *A. Hage*, *C. Ploug* og Major *Müllen*. *Ploug* mindede *Hasle* om *Klara-Rafaels-Litteraturen* 6—7 Aar i Forvejen, som omhandlede Kvindens Stilling, og hvori der klagedes over Uretten mod hende, og *Müllen* betegnede det som „en kolossal Uretfærdighed, at den ene Halvdel af Befolkningen befinder sig i en blivende Umyndighed, medens den anden nyder sine fulde menneskelige Rettigheder“. Det var ogsaa noget højst urimeligt, at der var indrømmet den unge Enke en Ret, der nægtedes den ugifte Kvinde, som maaske allerede længe har overskredet Livets Højdepunkt, ret som om hin ved faa Maaneders Ægteskab skulde have vundet saa megen Erfaring, Indsigt og Modenhed, at hun af den Grund skulde være bedre istand til at ordne sine Anliggender. Han kunde heller ikke forstaa, hvorledes man i saa mangfoldige Forhold i Livet kan miskende Kvindens store Værd og Ligeberettigelse, hvad aandelige Evner angaar, overfor Manden. Saavel i stort som i smaat var det ofte Kvinden, der saa at sige staar bag Kulisserne og styrer, naar det hedder, at det er Manden. Hvem der i Ægteskabet er myndig, og hvem der er umyndig, maa bero paa Ægtefolkene selv. Ogsaa